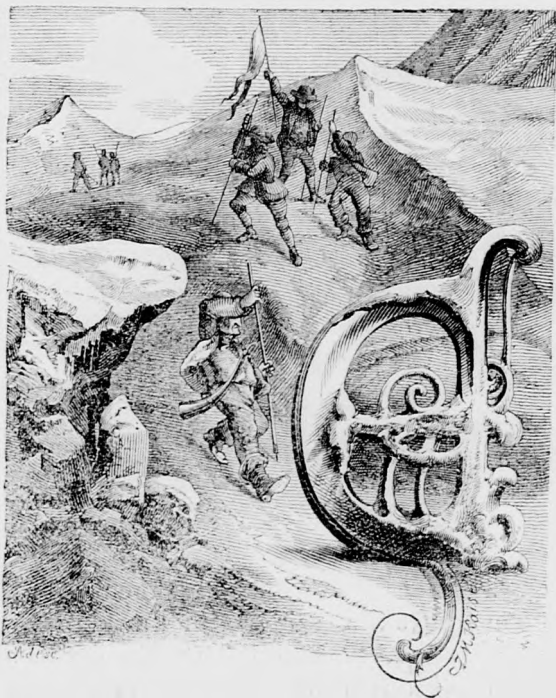

Megjelen minden vasárnap. Előfizetési ár : egész évre 6 frt., félévre 3 frt.

Karácsony-éj.

— Elbeszélés képekkel. —

(Vége.)

jeladás folytán a hófedett hegyoldalon több férfit láttak, botokkal kezökben, feléjük közelíteni; közbül a vörös zászló lobogott. Midőn közelebb jöttek, a gyermekek megismerték őket. Fülöp a pásztor, kürtjével, két fia, a fiatal zergevadász, s még több gschaidtiak voltak.

— Dicsértessék az Uristen! — kiáltott Fülöp, — csakhogy itt vagytok. Az egész havas tele van emberekkel. Egyik fusson le

gyorsan a Szider-alpra, s huzza meg a harangot, jeléül, hogy megtaláltuk őket; másik menjen a Rákköre s tüzze fel a lobogót, a völgyben meg fogják látni s elsütik a emozsarakat, ebből azok is megtudják, kik a millszdorfi erdőben keresnek; majd a jlre-Gschaidtban is meggyújtják a tüzeket, s ezek füstje magasra száll a légben, melyet meglátva, mindannyian, kik még a hegyeken vannak, lesietnek a Szider-alpra. Soha ilyen karácsony-ünnepet!

— Leszaladok, — mondá egyik.
 — Én a lobogót viszem a Rákköre, —
 szólt a másik.
 — Mi majd a gyermekeket viszzük le a
 Szider-alpra, a mint tehetjük és Isten engedi,
 — mondá Fülöp.

Fülöp egyik fia lefelé vette utját, s a
 másik tovább ment a zászlóval.

A zergevadász a leánykát fogta kézen,
 Fülöp pásztor a fiut. A többiek utánok

hozzájok küldtek. Valóban már igen mélyen
 érhettek alá, mert a havast magasan látták
 fejük felett kékelleni. És a harangocska,
 melynek hangját hallották, a Szider-alpon
 volt, s azért huzták, mert oda tüzték ki az
 összejövetelt. Midőn még közelebb jöttek, a
 csendes időben a mozsár-lövéseket is hallot-
 ták, gyöngén, melyeket a lobogó feltüzése
 következtében tettek; majd a vékony füst-
 oszlopokat is látták felemelkedni.

mentek. Így utnak indultak; kanyarogva
 ment az. Most egy irányban haladtak, aztán
 hol jobbra, hol balra, hol le, hol fel mentek.
 Mind'g csak havat láttak, s a vidék folyto-
 nosan egyenlő maradt. Nagyon meredek
 hegyoldalakon mászó-vasat kötöttek tal-
 paikra, s a gyermekeket ölben vitték. Végre
 hosszú idő múlva vékony harangszót hallot-
 tak, mely finomul és csendesen hatott hoz-
 zájok; első jel volt, melyet az alsó vidékekről

Miután egy darabig mentek a lejtőn,
 meglátták a szider-alpi kunyhót. Arrafelé
 tartottak. A kunyhóban tűz égett, a gyer-
 mekek anyja ott volt; midőn gyermekeit a
 zergevadász kíséretében jönni látta, szivren-
 ditő kiáltással rohant eléjük.

Körülnézte őket, enniök akart adni, fel-
 melegíteni s a hozott szénába fektetni őket,
 de csakhamar meggyőződött, hogy a gyer-
 mekeket az öröm inkább megerősíté, mint

gondolta, csak egy kis meleg ételre volt szükségök, mit rögtön kaptak, s egy kis nyugalomra, miben szintén részesültek.

Kevés nyugalom után, midőn ismét egy csoport férfi szállt alá a lejtőn, miközben a kis harang folytonosan szólt, a gyermekek is kiszaladtak a többiekkel nézni, ki az? A csizmadia volt, az egykori bérczkalandor és vadász, szirt botjával és vashoroggal kezében, társaitól és barátaitól kísérve.

ebestyén, itt vannak! — kiáltott neje eléje.

De ő csak szótlanul s remegve szaladt feléjük. Ajkai mozogtak, mintha mondani akarna valamit, de néma maradt; magához ragadta gyermekeit és sokáig átfogva tartá őket. Majd nejehez fordult, magához ölelte s felkiáltott: „Zsuzsi! Zsuzsi!”

Egy idő múlva, midőn kissé erőt vett felindulásán, felvette a kalapot, mely a hóba hullt vala, a férfiak közé lépett és beszélni akart. De csak annyit tudott szólni:

— Szomszédim, barátim, köszönöm szivességteket!

Miután a gyermekek jól kipihenték magukat, a csizmadia így szólt:

— Ha mind együtt vagyunk, úgy Isten nevében indulhatunk.

— Noha még nem mind, — mondá Fülöp, a pásztor, — de a kik hiányzanak, tudják a füstről, hogy megtaláltuk a gyermekeket, s majd haza fognak menni, ha az alpi kunyhót üresen találják.

Indulni készültek.

A szider-alpi kunyhótól Gschaidt nem volt nagyon messze, s a házak ablakaiból nyáron igen jól lehetett látni a zöld rétet, melyen a barna kunyhó és haranggal ellátott tornyoeska volt. De alantabb az utat egy meredek szakadás zárta el, melyen nyáron csak mászóvassal, télen pedig egyáltalában nem lehetett felmászni. Tehát kerülniök kellett egész a gerincezig, hogy a vörös oszloptól Gschaidtba érjenek. Utközben a Szider-rétre értek, honnan már a gschaidti ablakokat is lehetett látni.

A csizmadia többnyire kis leányát vitte karján, s mindent elbeszéltetett vele magának.

Midőn már a gerincezet borító erdőhöz értek, több embernek lábnyomait vették észre, melyekről a csizmadia megjegyzé:

— Ezek nem nálam készült lábbeliek nyomai.

Csakhamar bebizonyult, hogy igaza van. A hangok és léptek zajára, egy másik férficsapat sietett feléjük.

Az aggály miatt képéből egészen kikelt festő volt, ki szolgálai, legényei s még több millszordorfiak kíséretében lesietett a hegyről.

— Gyermekeink a havasi jégen és a szakadásokon jöttek át, tudtokon kívül! — kiáltá a csizmadia apósának.

— De itt vannak, itt vannak tehát, — Istennek hála! — viszonzá a festő, —

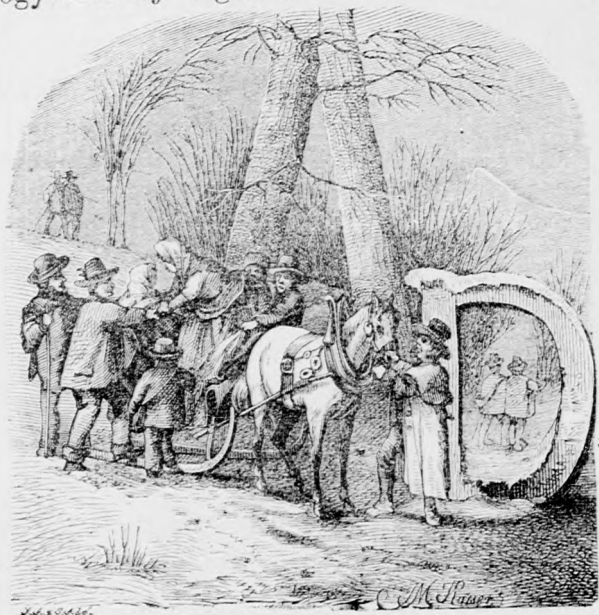
tudom már, hogy egészen ott fön voltak, midőn hirnököd hozzánk jött, s mi fáklyákkal, lámpásokkal az egész erdőt átkutattuk, a nélkül, hogy nyomukat találtuk volna; hajnal hasadtakor a vörös oszloptól balra, a havasra vezető uton észrevettem, hogy ott, hol épen eltérünk az oszloptól, több bokorról itt-amott ágak voltak letörve, mint ezt gyermekek tenni szokták utjokban, — akkor már tudtam, ezen irányt nem hagyhatták el, mert a mélyületben haladtak, aztán mivel szirtek között, s majd a hegyormon mentek, mely jobbra-balra járhatlan meredek, fel kellett menniök. Tett tapasztalatom után mindjárt Gschaidtba küldöttem le, de Mihály, a favágó, ki épen jött s minket fönn csaknem a jégnél talált, mondá, hogy ti már megleltétek a gyermekeket, tehát csak ismét lejöttünk.

— Igen, — mondá Mihály, — azt mondtam, mert a vörös lobogó már a Rákkövön volt kitűzve, s a gschaidtiak ismerték a jelt, miben megegyeztek volt. Mondtam kendeknek, hogy valamennyien itt fognak lejönni, mert a meredeken nem lehet járni.

— Bizony, fiam Sebestyén, térden állva adj hálát Istennek, — szolt közbe a festő, hogy nem fujt legkisebb szél sem. Száz évben egyszer fordul elő ilyen csodálatos havazás, hogy oly egyenesen hulljon a hó, mint a rudra akasztott nedves madzag. Ha szél támad, a gyermekek menthetlenül oda vesznek.

— Gyermekeim! kedves gyermekeim! — szóla a csizmadia, újból meg újból keblére ölelve gyermekeit.

A festő, ki leánya férjhezmenetele óta nem volt Gschaidtban, most meglepedezett minden régi haragról, s elhatározá, hogy haza kísérendi gyermekeit.

Midőn a vörös oszlophoz értek, a szekérun már ott várt a szán, melyet a csizmadia minden eshetőségre oda rendelt. Abba ültették a gyermekeket az anyjokkal együtt, jól betakargatták őket bundákkal s előre küldték Gschaidtba.

A többiek követték, s délután megérkeztek a faluba.

Gschaidtban a gyermekek nagyanyja, ki szánon jött át, már várta őket.

— Soha, — mondá, — soha többé nem szabad a gyermekeknek télen a hegyen átjönni.

A gyermekeket elkábitá a sok zaj. Miután jól megebédelték, lefektették őket, s nemsokára mély álomba estek. Midőn már jól kialudták magukat s néhány szomszéd és jó barát benn a nagy szobában egy pohár sör mellett ült és a történekről beszélgett, az anya pedig a kis hálókamrában kis leánya ágya mellett ülve annak kipirult orcáit simogatta, Zsuzsika egyszerre mondá:

— Anyácskám, midőn az éjjel ott fenn a hegyen ültünk, én láttam ám a kis Jézuskát.

— Oh te türelmes, szeretett kedves gyermekem, — viszonzá az anya, — ő neked ajándékot küldött, majd mindjárt meg fogod kapni.

A csomagokat már kibontották volt, s midőn a gyertyákat meggyújtották, kinyílt a szoba ajtaja, s a gyermekek ágyukból látták a kissé elkésett, de annál ragyogóbb fényben sugárzó karácsonyfát. Daczára a nagy fáradságnak, azonnal felugráltak ágyaikból s hamar felöltözködtek; midőn kijöttek, mindegyik megkapta a neki szánt ajándékokat, melyekben még egy darabig gyönyörködtek, de aztán erőt vett rajtok

az álom, s nemsokára ismét lefeküdtek. — | szép nyári időben a kertben ülnek, mint
A falu kocsmájában ezen este oly nagy | azelőtt, s a nap verőfényében vakitón fehér-

élénkség uralkodott, mint még soha sem; a kik a templomba nem mentek, vagy a kik onnan visszajöttek, mind oda gyültek. Mindenik elbeszélte, a mit látott és hallott, mit tett, mit tanácsolt, s minő viszontagságokon ment keresztül. De különösen kiemelték, hogy mindent másként és jobban lehetett volna elintézni.

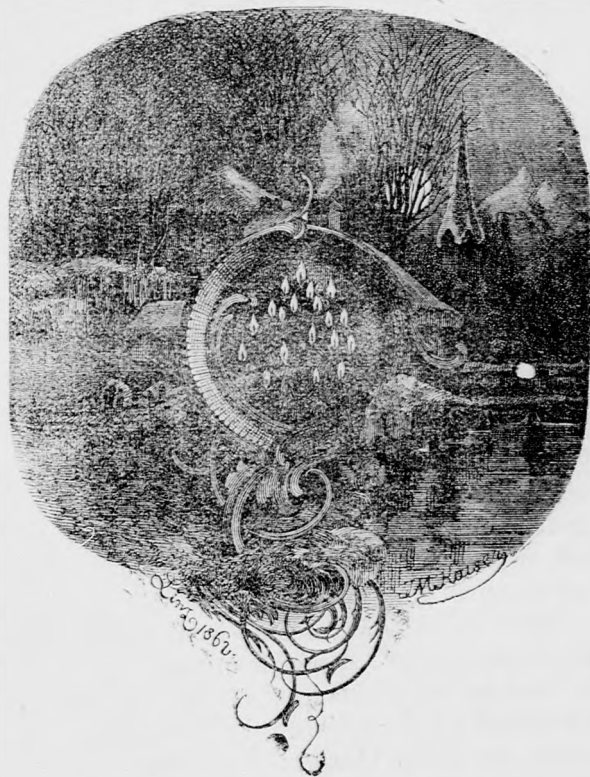
Gschaidt történetében ez esemény korszakot képezett, sokáig a beszéd tárgya volt, s még évek mulva is emlegetni fogják, ha szép időben a havast igen tisztán lehet látni, vagy ha az idegenek a bércz nevezetességét sorolják elő.

A gyermekek még csak e naptól kezdve lettek valódi sajátjai a falu népének; mostantól kezdve nem tekintették idegeneknek többé, oda tartoztak ök, mert hiszen a havasról hozták le őket a gschaidtiak, és szinte úgy tekintették, mintha csak most ujja-születtek volna gschaidtiaknak.

Zsuzsi, a csizmadiané is csak ettől fogva tekintetett gschaidti nőnek.

De a gyermekek sem fogják a havast elfeledni, és komolyabban tekintenek rá, ha

lik a magasban az agg bércz hősüveges feje, s mintegy mosolyogva tekint le rájuk.

A téli szélhez.

Rajta, rajta! tépd a mezőt,
Mely virágos kebelét,
Amíg szellő, szende gyermek,
Voltál, kitérta eléd.

Illat-árját, harmat-gyöngyét,
Gyönyörű madárdalát,
Mikor szellő, nyájas gyermek,
Voltál, neked adta át.

Koldus most a mező, koldus,
Mit sem adhat most neked;
És te szellő! hogy szél lettél:
Öt, a mezőt tépdeled!

Ez a hála a sok jóért?
Te gonosz, te mostoha!
Igaz tehát a példaszó:
„Jóért jót ne várj soha!”

Városy Mihály.

A három hattyú.

— Mese. —

Távol a kékellő bérczek aljában van egy mély tó, melynek partjait szomorufűzfák, ezüst héju nyárfák és komoly égerfák környezik, bársonypuha zöld pázsit terül el alattok, számtalan színes, illatos virággal himezve. A tó közepében fekszik egy kis falu, ott lakott egyszer egy szegény özvegy-asszony egyetlen fiával, ki jó és engedelmes, s anyjának egyedüli öröme és reménye volt.

A fiu egyszer a tó partján ült s virágokkal játszott. Egészen egyedül volt. Már gyakran ült valá így a tó partján, s nézte annak ezüst hajait, s csónakot kívánt magának, hogy a tulsó partra átevezhessen, de csak egy deszka hevert mellette, azzal pedig legfeljebb uszhatott volna.

Most ismét oda nézett, s lám! egyszerre lát három hattyút, fehéret, mint a hó; büszkén szeldelték a habokat s végre a fiu felé közeledtek. A fiu egészen el volt ragadtatva, midőn ezt látta. Összeszedte a kenyérmorzákat zsebeiben s etette a hattyúkat, olyan szelideknek látszottak. Oly nyájasan néztek rá, s oly közel jöttek a parthoz, azt gon-

dolta, hogy meg is foghatja őket. De ők mindig kitértek, bármilyen mélyen hajolt is utánok, úgy, hogy a fiatal nyirfa, melybe kapaszkodék, szinte a víz színét érte ágai-
val.

Minél szelidebbeknek látszának neki a hattyúk, s minél kevésbbé tudta őket megkapni, annál forróbban ohajtott legalább egyet birhatni közülök. Ekkor megkapta a deszkát, leereszté azt a partról s rá ült, s a deszka vitte őt.

— Ihajla! — kiáltá, s ellökte nagy örömmel a parttól, és kezeit evezőként használva, előre uszott. A hattyúk mindig előtte voltak, de utol nem érhetette őket. Egyszerre a tó közepén látta magát, s karjai annyira ellankadtak, hogy pihennie kellett. A merre nézett, mindenütt csak vizet látott, mely sima tükörként terült el körülötte, s most nagy félelem jött rá, hogyan éri el majd a partot.

A hattyúk azonban most köréje gyűltek, mintha őt meg akarnák nyugtatni. Ekkor a fiu megfélemedezett a veszélyről s hirtelen a legszebbik után kapott, de jaj neked! — a könnyű deszka felbillent, s a fiu a habokba merült.

Midőn kábultságából magához tért, egy gyönyörű kastélyban, bársony nyugágyon találta magát, s előtte állt — három csodaszép hajadon.

— Hogyan jöttél te ide? — kérde az egyik nyájasan s megfogta kezét.

— Azt én magam sem tudom, — felelé a fiu, — mi történt velem, — csak annyit tudok, hogy a tavon három hattyút akartam fogni s a vízbe estem.

— Akarsz-e nálunk maradni? — szólta ismét egy másik, — szívesen látott vendégünk lész. Hanem tudd meg, hogy ha itt időztél három napig, többé nem mehetsz haza soha; mert meg nem szokhatnád a felső léget, s meg kellene halnod.

A szép hölgyek nyájassága felbátoritá a fiut. Gyermekies lelke nem sejtett semmi rosztat, s nemsokára felugrott fekhelyéről s vidámul kiáltá:

— Igen, én nálatok maradok!

A szép hölgyek most megmutatták neki nagy tündérpalotájokat. Egyik szoba szében volt diszitve a másikonál, és a fiu, ki szegénységben növekedett, nem tudta eléggé

bámulni mind azt a pompát és fényt. Hogy csillogott, hogy sugárzott minden! A drága gyöngy egész halommal volt, s olyan nagyok, mint egy dió; tyuktojás nagyságu gyémántok, rubintok, smaragdok, — a falak, a padlat, mind ezüsttel volt kirakva, s nagy aranyrudak heverték csak úgy szerteszét, mint a fahasábok rendetlen falusi udvarban.

De mikor a kertbe jöttek, akkor-akkor elállt szeme-szája a szegény fiúnak, — olyan gyümölcsről még csak nem is álmodott soha, a milyen ott termett, azok a gyönyörű arany szín és piros almák olyan nagyok voltak, mint a feje, a szilva akkora mint egy ludtojás, a cseresznye akkora mint egy ötkrajczáros labda, a szőlő akkora hogy csak rudon vihetett két ember egy-egy fűrtöt.

A fiu sokat hallott és olvasott a paradicsom-kertről. — „Ez az, — mondá magában, — már ez csakugyan tetszik nekem“.

Hetek, hónapok multak, s ő azt észre sem vette, mert mindig új meg új csodák vették igénybe figyelmét s elfoglalták elméjét. Többnyire a kertben tartózkodék s a pompás gyümölcsből falatozott.

Hanem végre — tán egy év lefolyta után — hatalmas honvággy ébredt fel lelkében. Semmi sem tetszett neki, megunta a jóllétet, sem étel, sem ital nem ízlett neki. De eszébe jutottak azon szavak, hogy ő innen soha vissza nem térhet a föld színére, s mélyen szívébe rejté titkos bánatát, és csak a kertnek sűrű ligetében sirt keservesen.

A szép hölgyek előtt mindig nyájas, mosolygó arcot mutatott; hanem a bának nyomait, halvány orczáit, kisirt szemeit nem rejthette el, s ezek elárulták végre benső fájdalmát. A hölgyek gyakran bizalmasan kérdezték, mi baja van, de ő mindig titkolta az igazi okot, s mindenféle mentegetések és kifogások által ámitá őket.

Egyszer, estefelé lágy gyepen hevert a patak mellett. A természet, mely környezé, oly szép, oly gazdag volt mindenben, mi élvezetet és gyönyört nyujthat. Édes illat tölté el a léget. A madarak esti danáikat zengék, s a patakon tuli réten vígan enyelgő munkások dolgoztak a szénával. Ekkor oly élénken merült fel kedves falujának, édes anyjának, ki utána busul, vígan játszó tár-

sainak képe vágyó lelke előtt, — hangosan felzokogott, s keservesen sirt a szegény fiu; oly boldogtalannak érzé magát a jóllét, gazdagság, élvezet, bőség és fény közepette, — mennyire vágyott a pompás palotából édes anyja szegény kunyhójába vissza; ott szénágyon hált, itt arany nyoszolyában, selyempárnák közt, — oh, de ott édes anyja megölelte, megcsókolta őt, — attól aludt oly édesen, oly jóízűn, — kezeibe rejté arcát és sirt-sirt, hogy a szíve majd megszakadt, s forró könyeitől a virágok hervadva csüggeszték le kelyheiket.

S a mint úgy sirt és zokogott, egyszerre nevének hallá magát szólítani. Felkapta fejét és előtte állt egy csoda-rut asszonyféle, vén, pupos, sánta, csunya, undorító. Összeaszott bagariabőr-szerű orczáin ujjnyi vastagságu ránczok, villogó, beesett vörösszélű szemei szörnyű módon csipásak, szája olyan nagy, hogy hátul a nyakában máslit lehetne kötni belőle, fogai sárgák, ritkák, hosszúk, mint egy kidölt kerítésnek korhadt karói, s görbe, kampós botra támaszkodék.

A fiu soha sem látott ilyen utálatos szörnyeteget. Hideg borzadály futott végig rajta. Segélyért akart kiáltani, de nem szólhatott, szaladni akart, de nem mozdulhatott.

— Mit akarsz? — kérdé végre remegő hangon.

— Hi, hi, hi! — vigyorgott a szörnyeteg, — ha megígéred nekem, édes kincsem, hogy nőül veszesz, akkor visszasegítlek anyádhoz, s nem kell azért meghalnod.

— El innen, te utálat! — viszonzá a fiu borzadva. — Hordd el magad! Sohasem távozom innen jóltevőim akarata ellen, s inkább ne lássam soha falumat, anyámat, inkább meghalok, mint hogy őket meghagysam!

Alig mondta ki az utolsó szavakat, midőn a szörny-alak ködként eloszlott, s előtte állt a három tündérhölgy.

A fiu szólni se tudott bámultában. A tündérhölgyek egyike megszólalt:

— Miután te oly hű és igaz lelkű vagy hozzánk, azért ohajtásod teljesülni fog: visszatérhetsz édes anyádhoz! —

Ekkor a fiu nem tudta mit feleljen örömeiben és háládatosságában. Egyik szemmel sirt örömeiben, másik szemmel sirt bujában.

A szuezi bazar.

Örült, hogy elmehet, busult, hogy jóltevéit el kell hagynia. Szeretett volna menni is, maradni is. Nem tudott egyebet, csak sirt, sirt. Nyugtalanul hánykódeék ágyában és csak késő éjjel aludt el.

Midőn reggel felébredt, a tónak jól is-

Milyen nagy volt az öröm a szegény asszony kunyhójában, midőn rég elveszettnek vélt fiát belépni látta! nagy volt a bámulat az egész faluban, mind oda gyűlt a nép, csodálta a fiut, hogy olyan fehér mint a tej, s olyan piros mint a rózsa, tátott fül-

Havasi egerek.

mert partján feküdt. Körülnézett, s meglátta a három hattyút, melyek a parttól távoztak, feléjük nyújtá karjait, s ők nyájasan integettek feléje, aztán a vízbe merültek s többé nem látta őket soha.

lel és szájjal hallgatták, a mit a fiu beszélt, de nem hittek el belőle egy szót sem.

De az öröm nem tartott sokáig. Alig mult egynehány hét, s a fiu szívében ismét vágy támadt az ismeretlen paradicsom után,

először csak halkkal, csendesen, mint a virágok közt suttogó lanyha szellő szép tavaszi napon; de mindinkább erősebben, hangosabban, míg végre hatalmas viharként feldulta lelkét. Hasztalan futott a tóhoz, — a hattyúk nem jelentek meg. Megint csak sirt, sirt és busult, és nyugtot nem talált sehol sem. Mindig csak visszavágyott a tündérkertbe, s mindig csak hiába. Édes anyja kérdezte, mi fáj, mi bántja, — de ő nem tudott felelni, csak sirt, sirt, hogy szive majd meghasadt. Oreczái napról napra halaványabbak lettek, ereje hanyatlott, s alig birt már a tóhoz elmenni, bágyadtan leült a puha gyepre s a virágok közt elaludt, és nem ébredt föl többé, — s a szomorufűz ágai halk suttogással hajoltak föléje.

Az anya és gyermek.

— Családi kép. —

Gyermek:

Édes jó anyám, oly álmos vagyok,
Bontsa fel ágyam, aludni akarok.

Anya:

Nem, fiam; jer, ülj az asztal mellé,
Hozd ide széked, könyved vedd elé.

Gyermek:

Hol a könyvem? tán a láda mellett,
Reggelig az csak ott is meglehet.

Anya:

Ejnye, hát azért vettem a könyvet?
B-lőle leczkéd szaporán tanuld meg!

Gyermek:

Hiszen csekély az, alig kilencz sor,
Felmondom holnap akár hajnalkor.

Anya:

Halasztni nem jó; fiam, fiam, tedd,
Mit ma megtehetsz: kötelességed.
Csak úgy szeretlek s szeretnek, hidd el,
Ha megfogadod szavam jó szívvél.

Gyermek:

Megfogadom, s hogy szeretlek: ime,
Megcsókollak és borulok kebledre.

* * *

Lehajta fejét anyja ölébe,
S ez szeretettel hajol fölébe.

N. Gerő.

Honnan kerül az arany?

Fényes naptól ragyog az Isten kék ege,
Alant rideg, sötét a bánya ürege;
Imitt-amott egy-egy gyöngé mécs világa,
S kalapács-ütések
Zajával telik meg
A rémitő mélység éji pusztasága.

Mig a napvilágon munkál ember, állat:
Föld gyomra se nyugszik, ott is van, ki fárad;
Halavány bányász nép izzasztó munkában
Aranyat kutatva,
Nappalról se tudva,
Tördeli a sziklát örök éjszakában.

A bánya milyen sok áldozatot kíván,
Csak maga a bányász tudhatja igazán.
Fön a fényes arany milyen vigan járja,
Van, ki csak úgy szórja
S meg sem is gondolja:
Mennyi baj, küzdelem is fáradság az ára.

Pollák Gizella.

A szuezi bazár.

(Képpel.)

Szuez, a mostani szuezi csatorna közelében fekvő város, csak mintegy négy-öt évvel ezelőtt silány, nyomorultan tengődő kis helység volt, mely előnyös fekvése daczára semmire se tudott vergődni, mert környéke kietlen pusztaság volt elejétől fogva. Most azonban megfordult a koczka, — mióta a tengeri csatorna megnyílt, szüksége van a világnak Szueze, s gondoskodni kell arról, hogy sivatag vidékét lakhatóvá, sőt termékenynyé, virulóvá tehessék. A tengeri csatorna vállalkozói ezért szükségesnek látták legelsőbb az édesvizű csatornát elkészíteni, mely Szuezt és környékét iható vízzel ajándékozta meg. A többi aztán magától is megjön lassacskán.

Az iható víz hiánya és az élelmi szerek drágasága, melyeket Kairóból kellett ide szállítani vagy pedig a Nilus partvidékeiről, Szuezt igen kellemetlen lakhelylyé tette, melyet mindenki került, hacsak lehetséges volt. Lakóinak száma, mely most már 20—25 ezerre megy, még azután is, mikor Kairóval és Alexandriával vaspálya-vonal kötötte

össze, egy jó darabig alig haladá meg a 4000-et. Hanem aztán az édesviz-csatorna elkészültével, mintegy varázsütésre, oly rendkívüli változáson ment át a város és kietlen vidéke, hogy alig lehet rá ismerni. Lakói száma szemlátomást szaporodott; a csatorna-építés tisztességes foglalkozást, kereskedést, ipart, s a mellett gazdag jövedelmet nyújt számukra. A szebbnél szebb kikötők, rakpartok, raktárak, vendéglők, boltok és paloták egyre-másra emelkednek a gyors virágzásnak indult városkában.

Az élet, a folytonosan nyüzsgő sürgés-forgás leirhatatlan élénk s oly tarka vegyületű, melyhez hasonlót a világnak nem sok helyén találunk. De legmozgalmasabb képet nyújt itt is, mint minden keleti városban, a bazár, a keletiek vásárhelyisége, hol minden, a mi eladatik és vétetik, található — a legdrágább áruktól kezdve a legocsmányabb rongyokig. A szuezi bazárban a föld minden országából és mindenféle nemzetéből találhatunk egy pár embert; el lehet róla mondani, hogy e rövid idő alatt világ-piaczczá lett, hát még majd azután?!

Képünk egy jelenetet mutat a szuezi bazárban. Ha valakit sár, pizok, legyek, szunyogok, festői csoportok, tarka-barka tömeg, épülő és omladozófélben lévő falak gyönyörködtetnek: e helyen azt mint feltalálja bőségben. E régi helyiség körül egyre-másra emelkednek az európai szállodák, paloták s más épületek, melyek ez afrikai városnak egészen európai kinézést kölcsönöznek. Míg ellenben azon része, melyet képünk ábrázol a bazárral, azok a sötét szűk utcák apró erkélyű magas házaikkal, félreismerhetlenül elárulják, hogy a régi Szuez bizony csak keleti mohamedán építészetű, czélszerűtlenül berendezett helység.

Kis köszöntő.

Boldog ujesztendőt.

— Tanárnak. —

Örök nyugalomra
Ment az ó-esztendő;
Romján örvendetes
Uj-év állott elő.
E nap szívünkben is
Száz örömmel lett több:

Kivánhatván neked
Boldog uj-esztendőt!

E hon és a magyar
Ifjak érdekében
Jeles tetteiden
Nem csekély az érdem.
Ragyogjon is élted
Mentül szebb érdem közt,
Mikhez ohajtunk még
Boldog uj-esztendőt.

Gazdag jóságodat
S derék képzettséged
Tapasztalni mi is
Vagyunk szerencsések.
Ne is adjon Isten
Kebledre gyászfelhőt:
Hanem szüntelenül
Boldog uj-esztendőt.

Hálás köszönetünk
Lelkesen ohajtja:
Megalégedésnek
Öleljen csak karja;
Állandó egészség
S rózsás örömek közt
Érhess még számtalan
Boldog uj-esztendőt!

Városey Mihály.

Havasi egerek.

(Képpel.)

A havasoknak nem csak föld- és ásványtani viszonyai, hanem állatvilága is méltán megérdemli, hogy megfigyeljük. Mert e magas hegységnek főleg hóvidéke is hatalmas állat-életet rejt magában, melynek létezéséről kevés évtizeddel ezelőtt még sejtelmünk sem volt. Így például a havasi egeret is ama rideg, otthoniatlan tájakon jó sokáig semmi figyelemre sem méltatták, sem a természet tudósok, sem az ott néha megforduló utasok.

Ezen ügyes, csinos kis állatka az örökös hó és jég hazájában egyetlen képviselője az emlősöknek, s oly helyeken is tenyész, a hol a zerge sem jár. Ez állatkát, melynek életmódja némely részben még most is talány előttünk, 1841-ben egyszerre fődözte fel Hager Andermattenban Szt-Gotthardnál és Martius a Faulhornon. Tudományos neve Hypodaeus alpinus. Az eger hátán sötétes szürke, oldalain barnás, nyaka, hasa és

czombjai belül világosfehérek, farka $2\frac{1}{2}$, az egész állat 5 hüvelyk hosszú. A földalatti lyukakban lakó kis egér hazája soha sem száll alább 4000 lábnaál a tenger színe felett, és fölhatol egészen az örökös hó határáig, melyet az állat még a néha kilencz hónapig tartó télen sem hagy el.

A havasok gyér, de helyenkint ismét igen sűrű növényzete nyáron át elég eleséget nyújt a havasi egérnek; s ő mint gondos, szorgalmas házi gazda, nyáron nem heveri el az időt, hanem iparkodik télire harapnivalót beszerezni, megtölti éleltárát különféle ehető gyökerekkel, fűszalakkal, s télen át abból él. Ilyenkor a közelebb eső havasi kunyhókat is felkeresi, melyekhez számtalan alagutat fur, hogy valami enni-valót találjon. —

Ki hitte volna, hogy a mi fürge, s a hideg iránt annyira érzékeny házi- és mezei-egereinknek még a havasok tetőin is akadjon rokona? —

Azonban a havasi egereknek sokkal közelebbi rokona található hazánk hegyes, erdős vidékein is; ez az ugynevezett mogyoró- vagy vörös egér, mely csak oly tájkon tenyészik leginkább, hol sok mogyoró terem, miután ez képezi legkedvesebb eledelét. Midőn a mogyoró érik, ernyedetlen szorgalommal gyűjtik azok javát tágas földalatti lakásaikba, hol gúla-alakban összerakják, még pedig oly rendszeren és szabályosan, hogy a legtetején éppen csak egy mogyoró áll. Ezen egerek kétségkívül a legdiszesebbek valamennyi fajrokonai közt. Nagyságra nézve a havasi egérhez hasonló, színe és alakjára nézve pedig inkább az evethez; farka sem oly vékony félmeztelen, mint a többi egereké, hanem inkább szőrös, mint az eveté. Különösen feltűnő nagy, fekete gyémántként ragyogó szeme, melylyel oly értelmesen nézi a világot. Fogságban könnyen megszeli, s megszereti gazdáját, ha jól bánik vele, úgy, hogy kezéből kiveszi a nyújtott mogyorót, diót, mandulát, tökmagot, a cukrot is megeszi, s igen vig, kedves állatka; ha eszik, ő is szintén első lábaival fogja az eledelt, s úgy rágicsál belőle.

Hogy a mogyoró-egér szorgalmáról fogalma legyen olvasóinknak, elmondhatjuk, hogy nem egyszer láttuk saját szemünkkel, midőn egyetlenegy olyan felkutatott egér-

lyukban egy vékánál is több mogyorót találtak, melyet aztán jó áron adtak el, mert az mind a legválogatottabb, — s így mások élvezik, a mit a szegény kis állat télire oly nagy gonddal és szorgalommal összegyűjtött, — s míg az emberek vigan ropogtatják a jóízű mogyorót, tán éppen karácsony estéjén: a szegény egérke családjával szomorun ül üres lakában s éheznek, nyomorog, míg nem a tavasz beálltával ismét bővebb táplálékra akad.

A három karácsonyfa.

— H.-M. után. —

Karácsonyeste volt. A hosszú utczákon keresztül láthatta az ember ragyogni a számtalan csillagfáklyát. Ödön is, egy gazdag kereskedő fia, ott hallgatózott a szoba ajtajánál, hogy nem hall-e meg valamit a karácsonyi ajándékok felől.

Végre hallatszott az anya hívó hangja. Az ajtó felnyílt s Ödön gyorsan a szobába ugrott. Ott állt a karácsonyfa, mellette képes könyv, színezett állatképekkel, ott állott a katonacsapat szépen felállítva, — a hegyi vár, egy téli kabát s egy meleg keztyű. Hosszas szemlélet után az anya eloltotta a gyertyákat, hogy az új-év estéjén is meg lehessen gyujtani.

Egyszerre belépett a gróf szolgája a szobába, s megkérdezte Ödönt, hogy nem nézné-e meg a fiatal gróf karácsonyi ajándékait. Ödön nem hagyta azt kétszer mondatni magának, hanem felszaladt a lépcsőkön az első emeletre, hol a gróf lakott.

Most jött még csak a szép! ott feküdtek az asztalon szerterakva a ruha-darabok, majd mellettük egy szép huszár-egyenruha, mellette ismét játékszerek, egy színház, kereskedőbolt, egy erősség számtalan katonával, s több efféle gyönyörűségek. Ödön pedig nem győzött eléggé csodálkozni mindezekben.

— De még mit mondott a gróf? — szólt a szolgálta, — még egy örömet akar szerezni. — A fiatal gróf nem örül mindezeknek, hisz egész éven át ujjabb és ujjabbakban gyönyörködhetik.

Ödön ekkor meghallotta atyjának hangját és hozzá sietett.

— Akarsz-e még egy sétát tenni? — kérdezé az atya. Ödön örömmel beleegyezett.

Csillagsugáros este volt.

Egy öreg házhoz értek s az atya fiával együtt felfelé haladt az ódon lépcsőzeten, föl, majdnem egészen az eresz aljáig. Felnyitotta az ajtót s egy kisszerű szobába léptek.

Itt lakott Ödön anyjának mosónője.

A mosónő fiát már egyszer látta Ödön, de nem ily állapotban, mint most. Egy bögre volt az asztalon, — volt egy szép játék is mellette, de csak egy évben ez az egy, — és a gyermek nagyon beteg volt.

Ott ült a kis Jakab, csontvázhhoz hasonló arcczal, míg égő szemeit merően függesztette a kis karácsonyfára, melynek tetjében három kis viaszgyertya égett.

A fácska egy kis papirkert közepén volt, melyről három piros alma csüngött, lehuzván ágait, s mellette egy könyvecske feküdt.

— Mi szép, Istenem, mi szép! — s éghoz emelte ragyogó szemeit, — azután összetette kezecskéit s a következőt rebegte el:

„Ő leszállt a földre hozzánk
S hoz magával nagy kincseket,
S ismét felszáll angyalokhoz,
Boldogítani mennyben minket.“

Az atya kezét nyujtá az anyának és a kis fiúnak, s Ödönnel együtt távozott.

Az uton Ödön szótlanra és gondolkodóvá lett. Midőn hazaértek, anyja nyakába borult és megcsókolta: „Köszönöm, kedves anyám, azt a sok szép ajándékot.“ — Az anya pedig megcsókolta homlokát — anyai gyöngéd szeretettel.

Másnap egészen elfoglalta Ödönt ajándékainak megtekintése, s azután Jakabnak is akart valamit vinni: egy sereg katonát, vagy egy tál czukorsüteményt.

Mint tegnap, ugy feküdt most is ágyán a kis Jakab, míg ágya mellett ott állt a karácsonyfa, ugy mint tegnap, — teljes díszében.

Ödön, kirakta az ajándékokat.

— Itt van e kis ajándék, — fogadd el tőlem, — szólott nyájasan.

— Ah milyen szép, — ah mily jó vagy Ödön — rebegé a beteg kis fiu.

— És hogy érzed magad, Jakab? —

kérdezé Ödön részvétellel, a mint meglátta az összeaszott kezeket és arcot. — Te még mindig beteg vagy?

— Nem sokáig leszek az, — mondá szomoruan. — Éjjel mindig köhögtem, de ma éjjel nem, s oly jól aludtam, a hogyan még soha, s e mellett szép álmaim voltak. Felvitt egy szép hófehér-ruhás angyal az égbe, hol a hosszú asztalon sok, nagyon sok fa volt felállítva; ott volt az enyém is, s a fehér-ruhás angyal még azt mondta nekem: „Látod, Jakabka, ez a te karácsonyfad itt az égben.“ Oh kedves Ödön, mint örülök, hogy ott fenn — az égben, nekem is van karácsonyfám.

A sok beszédben elfáradt gyermek visszahanyatlott ágyára — s mély álomba merült, az anya pedig oda ült ágya mellé s csókjával akarta visszatartani az elrepülő lelket.

Még egy csók — az utolsó. Az anyának nem volt gyermeke

Ödön csendesen haladt hazafelé; ő még nem tudta, mi történt. Csak új-év reggelén, midőn a harang megszólalt, tudta meg, hogy a kis Jakab lelke már Teremtőjénél van.

Ottfön örül a mennyei karácsonyfának.
Szegény Jakab!

Pethes Géza Aladár.

Castelli József halálára.

Ismét egy szikra az emberiségből,
Ismét egy szikra hült ki s tünt tova . . .
Ki számlálná meg azt a sok szép lelket,
Mely eltűnik, s nem tudjuk, hogy hova?!

Ilyen valál te; a beborult égen
Hogyan mosolyoghatna csillagod?
Hazáért küzdél, szép nyelvét tanítád . . .
És nagyot estél, végtelen nagyot.

S most az a kis hely is elég nagy néked,
Hogy ott nyugodtan folytasd álmidat,
Az élet álom volt, egy hosszú álom:
Termett számodra bőven kínokat.

De most nyugodt vagy, nem háborgat semmi,
Ha csak kedvesid zokogása nem;
És te nem szólhatsz kínos sohajukra,
Csak alszol, alszol sírod mélyiben.

Még azt sem hallod, ha a síró szellő
Hazád nevét hordozza szerteszét,

Jobb is, oh hisz vágyadat el nem érted,
Hogy újra láthasd Olaszhon egét.

Nyugodj' békében ott a sírfenéken,
Megenyhíti az fájdalmaidat,
Elég volt ennyi földi életedből,
Tán csendesebb lesz ott a föld alatt!

Midőn most síroznak szélén állok:
Arczom forró köny nedvesíti meg . . .
Oh bárcsak te is jó magyar hazám, te,
Nevelnél sok, sok ilyen gyermeket!

Pethes G. A.

Az állatok rang miatti versengése.

— Mese. —

I.

Heves vita keletkezett az állatok közt a rang miatt. Hogy ezt lecsillapítsa a ló, ajánlá, tegyék az embert bírónak; ő egyik részre sem hajlik, annál igazságosabb lesz.

— De van-e elég esze? — kérde a vakand. — Bizony finom eszének kell lennie, míg előnyeinket kiismeri!

— Helyesen szóltál, — veté közbe a höresök.

— Ugy van! — szólalt meg sün. — Nem hiszem, hogy az ember eléggé éleslátású.

— Hallgassatok! — mondá a ló. — Tudjuk: ki ügyében nem bizik, az a legelső, ki bírójában sem bizik.

II.

Az ember bírónak lett.

— Egy szót! — mondá neki az oroszlány, — mielőtt ítélsz. Mondd, mi módon fogod megbecsülni értékünket?

— Mi módon?! Kétségtelenül a szerint, mennyiben használtok vagy árttok nekem, — felelt az ember.

— Pompás! — felelt az oroszlány. — Mennyivel állnék a számárnál hátrább! Hagyd el, te nem lehetsz bírónk.

III.

Az ember eltávozott.

— Lám, — szólta a csufolódó vakand és vele együtt a höresök és sün is, — lám, az oroszlány is azt állítja, hogy az ember nem lehet bírónk. Velünk egy véleményen van.

— De más okokból, mint ti! — mondá az oroszlány őket lenézve.

IV.

— A rang miatti versengés, ha jól meg-gondoljuk, hiábavaló veszekedés! — folytatá az oroszlány. — Tartsatok, a minek akartok, — semmi közöm hozzá. Én ismerem magamat.

Ezzel elment.

Őt követte a bölcös elefánt, a bátor tigris, a komoly medve, az okos róka, a nemes ló, — egyszóval mind, kik érezték vagy érezni hitték becsöket.

Legvégre maradtak és a szétoszlás miatt leginkább morogtak — a majom és a szamár.

Lessing u. németből

Liszka Béla.

Adomák.

— **Krónikás adoma.** A lengyelek utolsó királya ellen összeesküvést szöttek. Egy lengyel herceg pedig már annyira gyűlölte királyát, miszerint annak, a ki őt meggyilkolja, 20,000 forintot tűzött ki.

De e borzasztó büntény végrehajtására senki sem mert vállalkozni.

Ekkor az a lengyel herceg egy névtelen levelet írt a királyhoz, hogy az ő fejére már 20,000 forintot tűztek ki.

A gonosz herceg ezzel azt akarta elérni: hogy vagy megijeszti a királyt, avagy elbűsítja.

De e reményében csalatkozott, mert a lengyel király a levél elolvasta után így szólt környezetéhez:

— Elolvastam azt a levelet és valóban örvendtettem azon, hogy az én fejem még 20,000 forintot ér, de higyétek el, a hűtelen szerző fejéért nem adnék egy fa-garast sem!

— **Mitől fél.** Egy rozszant esárdába két szegény vándor köszöntött be.

Kivül a hó esett és olyan hideg volt, hogy szemükből könnyek esordultak.

Azonkívül borzasztó vihar dult.

A esárda birtokosa megszánta az ifjakat és két ágyat adott nekik, hogy fáradalmaikat kipihenjék.

Ekkor mindketten levetették vékony ruhájukat, és az egyik le is feküdt.

De a másik nagykomolyan a fogashoz ment és fölhozta a gazda bundáját.

— Mit művelsz? — kérde tőle barátja kissé csodálkozva.

— Tegnapelőtt álomban a havasi uton jártam, — válaszolá ez, — és annyira megfáztam, hogy majd a lelkem bucsuzott el tőlem. Most hát fölhozom ezt a bundát, — ebben tudom, hogy nem fázom meg. — És csakugyan bundástul aludt el.

— **A recept.** Mihály gazda a lovak közé vágott és sebesen az e.....i gyógyszer-tárhoz hajtott.

Midőn megállott, — egy nehéz szobajót emelt le kocsijáról és azt erőlködve a gyógyszer-tárba akarta vinni.

A gyógyszerész nagy szemeket mereszt és így kiált rája:

— Hé atyafi, egy házzal messzebb lakik az asztalos!

A gazda nem hallgatott e figyelmeztetésre, hanem a gyógyszer-tárba vitte az ajtót.

— Megbocsásson jó uram, — kezdé Mihály gazda, — a feleségem megbetegedett. Én orvos-ért futottam, ki meg is érkezett, és mivel házamban semmi, de éppen semmi irószert nem akadt, egy darabka keményítővel az ajtóra írta az orvosságot, mit én jónak láttam ezennel behozni.

— **A porok.** Az elmúlt kolerás időben történt. A gazdát a járvány ágyához kötötte.

A feleség sietve orvost hí, ki megérkezvén, nagykomolyan megírta az orvosi rendelvényt.

A sok tintadus ákombákomot azután jól beporozta, s midőn eltávozték, meghagyta, hogy a rendelvényből mindennap tiz port adjanak a betegnek.

Az asszony pedig már alig várta, hogy mikor szárad meg a recept.

Végre ez megtörténvén, nagy gonddal lesöpört arról tiz porszemot és beadá — a betegnek.

Körösy László.

A nagyvilágból.

— **Nagyszerű lopás.** A múlt hó 26-án „nagyszerű“ lopás követetett el Kairóban, melynek kiviteli módja és nagyszerűsége bármely világ-város tolvajainak dicsőségére (!) válnék. A kártvallottak Rocheman testvérek, ékszer-árusok. A lopott tárgyak értékét körülbelül egy millió frankra mondják. Az üzlet-helyiség Muszki, Kairó leg-élénkebb utcájában van. A lopás következő módon történt: Mintegy négy héttel azelőtt három ur egy pinczehelyiséget bérelt ki ugyanazon ház udvarában, hol Rocheman testvérek kereskedése volt, — állítólag borkereskedés nyitása végett, s hat óra előre kifizették a bért. Csakugyan folytonosan hoztak és vittek el hordókat, de a mint most már tudják, a teli hordókban nem volt bor, hanem — föld, mely ily módon gyanugerjesztés nélkül eltávolították. A tolvajok tudniillik három hétig egy, majdnem 30 meter hosszú csatornát ástak az ő pinczéből az ékszerárusok boltjáig, melyben a fennevezett napon napfényre szálltak, míg az az ebéd ideje alatt két órára csukva volt, s tisztára eltakarították az értékes holmikat. A tolvajok azért választották a nappali időt, mert tudták, hogy éjjelre a legértékesebb tárgyakat betörhetetlen szekrényekbe zárják. Eddig még nem akadtak a kitanult tolvajok nyomára.

— **Kő-eső.** Putulsz kerületben, — Oroszországban, — Lutobrok nevű falu határában f. évi július 11-én kő-eső esett, mely néhány percig tartott. A tömegesen lehullott kövecsek többnyire cseresznye-nagyságúak, barna színűek, meglehetősen kemények, s ha széttörik, belsejökben a barna kőszénhez hasonlóak. Mutatványt küldtek belőle Szt.-Pétervárra, hogy ott vegyészetiileg megvizsgálják.

Krónika.

— **Az év végén.** Az év végéhez közeledik; még néhány nap, s itt lesz Sylvester-estéje, és az 1873-diki esztendő már csak emlékezetünkben fog élni. Ez emlékezés előttünk mindig kedves lesz, mert hiszen az 1873-diki év kezdetén léptünk szellemi összeköttetésbe a haza jövődöbeli reményeivel — az ifjúsággal, s talán nem ringatjuk magunkat csalódásba, ha azt hisszük, hogy kis olvasóink is kedvesen fognak visszaemlékezni azon órákra, melyeket a „Kis Vas. Ujs.“ számukra élvezetesekké tenni igyekezett. Midőn most, az ó-év végén, szívélyes bucsut veszünk kedves olvasóinktól, egyszerűmind őszinte köszönetünket nyilvánítjuk t. m u n k a t á r s a i n k n a k, — összesen és egyenkint, — kik szíves közreműködésökkel gazdagították lapunkat, — s tesszük ezt azon reményünk és obajtásunk kifejezése mellett, hogy az új-évben v a l a m e n n y i e n ismét találkozni fogunk. Isten velünk!

— **Rendkívüli fogadás.** Egy, a maga nemében páratlan esemény fordult elő a vasuton. Raudnitz állomás közelében egy tehervonat gépezetője néhány fiut vett észre, kik a sinek igen veszélyes közelében, a vasuti töltés szélén tartózkodtak. Miután a gyermekek az ismételt intő füttyölésre sem távoztak, sőt inkább begyik közülök a sinekbe lépett és ott letelepedett, mindent el kellett követni, hogy a vonat még annak idejében megálltassék. A sinek közt lévő fiu azonban csak annyiból változtatá meg helyzetét, hogy lábait az egyik sinen keresztül tette, s úgy nézett elébe a vonat közeledésének. Szerencsére sikerült a gépet néhány lépésnyire tőle megállítani. Midőn a vonat személyzete a gyereket el akará fogni, az megfutamodott, és csak lakása közelében csípheték el, azután átadták szüleinek. A többi, mind 9—10 éves fiukat ezalatt szigoruan vallatták, s azok mindnyájan bevallották, hogy az elszökött fiu fogadott velök, miszerint ő képes egy vonatot feltartóztatni. Ez csakugyan sikerült neki, hanem azzal olyanféle következmények vannak összekötve, melyeknek folytán a fiucskának hihetőleg

elmulik a kedve, jövőben ilyen kísérleteket tenni.

— Egy derék hazafi halálát jelentik a lapok: Hay Orbán, ki egészségi tekintetből életének legnagyobb részét külföldön vala kénytelen tölteni, elhunyt. Ő először Európa déli részeit, azután Ázsiát és Afrikát utazta be. Nemes jelleme, kitűnő műveltsége mindenütt kedvelté tették őt. Honfitársai irányában, bárhol találkozott velők az idegen országokban, mindig a legnagyobb előzékenységgel viseltetett. Midőn a Nilus eséseibe utazott, hajóján mindig fel vala tűzve a háromszinű lobogó. Szóval, ő hosszú vándorlása alatt is megőrzé hazaszeretetését, — ő a külföldön is magyar volt. Béke hamvaira!

— Szerencsés örökösök. A bécsi hivatalos lapban közelébb egy hirdetés volt olvasható, mely szerint egy, a kórházban meghalt puskamives ismeretlen örökösei felszólítatnak, hogy örökösödési jogukat mutassák ki. A hagyaték, a hirdetés szerint, mindössze 4 frt 80 krból áll. Ha meggondoljuk, hogy a bécsi hivatalos lapban egy hirdetés 4 frt 90 krba kerül, akkor megíthetjük, minő szerencsések lesznek az örökösök, ha jelentkeznek s megtudják, hogy még rá kell fizetniök.

— Egy kis helyreigazítás. Mult számunkkal vették kedves olvasóink a negyedik jutalomképünket, melyet ha az első jutalomkép szétküldésekor közölt utasítás szerint (lásd a „Kis Vas. Ujs.” 13-dik számát) szépen kisimitanak, bizony meg fogja érdemelni a csinos keretet. Minthogy azonban a „Szomorú karácsony” aláírásu kép alá hibásan ez lett nyomtatva: „Ötödik jutalomkép,” — figyelmeztetjük kis előfizetőinket, hogy az „ötödik” szó helyett ennek kellene állnia: „negyedik”.

A 41-dik számban közölt talányok értelme: 1) Szentés. — 2) Esedezés. — 3) Anna. — 4) Dán. — 5) Láb. — 6) Pék. — 7) Sára.

A 43-dik szám talányainak megfejtése: 1) Duna. — 2) Német. — 3) Véső (v s ő). — 4) Ödön. — 5) Jenő. — 6) Apa. — 7) Atyádat, anyádat tiszteld.

A 44-dik szám talányainak értelme: 1) Csillagok. — 2) Alkotmány. — 3) Nagypéntek. — 4) Czfiring.

A 45-dik számban foglalt talányok értelme: 1) Bőszület. — 2) Tavasz. — 3) Deák Ferencz. — 4) Kéve. — 5) Gabona. — 6) Arczkép. — 7) Az alapszám 11 volt.

A 46-dik szám talányainak megfejtése: 1) Szivárvány. — 2) Honszeretet. — 3) Gyöngyvirág. — 4) Magyar Balázs. — 5) A kis fiúnak eredetileg 80 diója volt; legidősebb testvérenek adott 32 diót, a másodiknak 16-ot, a harmadiknak 8-at, a negyediknek 4-et.

A 47-dik számban közölt talányok megfejtése: 1) Szivárvány. — 2) Ötöt a hétből = kettő.

3) Hová megy a víz tömege,
Hogy úgy fut zúgva, csevegve?
Kérdé egy gyermek anyjától,
S e szép partot, mely úgy bájol,
Alig ered, már elhagyja,
Vissza fog-e térni habja?
Nem, fiam, e helytől messze,
E víz végkép el lesz veszve;
És e habok eltünése:
A mi napjainknak képe.

4) Tétélő. — 5) Bors.

A 48-dik szám talányainak értelme: 1) Szeged. — 2) Alvilág. — 3) Kisértet. — 4) Kilines. — 5) Magyar-Óvár.

A 49-dik számban foglalt talányok értelme: 1) Magyarország. — 2) Növér. — 3) Elek. — 4) Hetvenkedő. — 5) Rokka. — 6) Eke. — 7) Kérész.

8	16	3	2	13
	5	10	11	8
	9	6	7	12
	4	15	14	1

Az 50-dik szám talányainak értelme: 1) Kántor. — 2) Sirkert. — 3) Szán. — 4) Kanna. — 5) Vasut.

Az 51-dik számban foglalt talányok értelme: 1) Robinson. — 2) Barát. — 3) A ki mer, a nyer. — 4) Felperes. — 5) Endre. — 6) Inga.

A megfejtéseket beküldték: Teleki Sándor és László, Babócsay Béla, Pollák Irma és Giza, Lipovniczky Erzsike, Policzer József, Herskovits Leo, Bubreg Ilona, Aszalay Sándor, Fiedler József, Janka, Etelka, Kollerich Irma és Margit, Szathmáry K. Anna, Tóth Juliska, Kuliffay Lajos és Bella, Lukács Béla, D. Nagy Lajos, ifj. Greguss Zsigmond, Küdi Sándor János, Majoros Elemér, Ilonka és Bella, Vitális Róza, Forster Gizella, Horváth Ádám és Pista, Döry Adorján, Papp Géza, Kollerich Imre és Géza, Ferenczy Ida, Ferenczy Jolán, Ferenczy Zoltán, Szücs Lujza, Szücs Béla, Soós Ottil, Greiner Etela és Irén, Fekete Andor, Bergl Izidor, Popper Szevér, Havas Miksa.

A jutalmakat elnyerték: Forster Gizella, D. Nagy Lajos, Aszalay Sándor, Vitális Róza, Kollerich Irma és Margit, Lukács Béla.

TARTALOM.

Karácsony-éj. (Vége.) — A téli szélhez. — A három hattyu. — Mese. — Az anya és gyermek. — Honnan kerül az arany? — A szezi bazár. (Képpel.) — Kis köszöntő. Boldog új-esztendő. — Havasi egerek. (Képpel.) — A három karácsonyfa. — Castelli József halálára. — Az állatok rang miatti versengése. (Mese.) — Adomák. — A nagyvilágból. — Krónika. — Talányok megfejtései. — Jutalmazottak nevei.

Felelős szerkesztő **K. Beniczky Irma.**

Kiadja és nyomatja: **Franklin-társulat** magyar irodalmi intézet és könyvnyomda. Budapesten (egyetem-utca 4. sz.)